

In de kou

Travis Mulhauser

In de kou

Vertaald uit het Engels
door Paul Bruijn

AmbolAnthos
Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Bisseling literair agentschap

ISBN 978 90 263 3118 3
© 2016 Travis Mulhauser
© 2016 Nederlandse vertaling AmbolAnthos *uitgevers*,
Amsterdam en Paul Bruijn
Oorspronkelijke titel *Sweetgirl*
Oorspronkelijke uitgever HarperCollins
Omslagontwerp Moker Ontwerp
Foto auteur © Vikki Redding

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

I

Negen dagen nadat mama was verdwenen hoorde ik dat ze aan de zuip was bij Shelton Potter. Volgens Gentry was ze helemaal de weg kwijt en doolde ze als een geest rond in de boerderij.

Mama kocht haar drank bij Night Moves, waar Gentry achter de toonbank stond, en hij kwam vertellen dat hij haar bij Shelton had gezien toen hij daar een vaatje afleverde.

‘Wanneer?’ vroeg ik.

‘Gisteravond,’ zei hij. ‘Ik vond dat je het moest weten.’

Het enige wat me verbaasde was mijn eigen verbazing. Hoe vaak Carletta me ook al had teleurgesteld, het voelde nog steeds als een slag in mijn gezicht, net zoals de eerste keer dat ze vergat me van school op te halen.

‘Ze herkende me niet eens,’ zei hij. ‘Het was net alsof ze dwars door me heen keek.’

Gentry nam een trek van zijn kruidnagelsigaret en trok zijn gebreide muts over zijn oren. Hij was zeven jaar ouder, maar we waren bevriend. In de winkel verkocht hij me sigaretten, ook al was ik die zomer pas zestien geworden, en omgekeerd beurde ik hém altijd op wanneer hij problemen had met een vriendje.

Treurig keek hij me aan. Hij wilde wel binnenkomen, zei hij, als ik soms mijn hart wilde luchten, maar daar zag ik het

nut niet van in. Gentry kon goed luisteren en er viel een heleboel te zeggen over mama, maar daarmee kreeg ik haar niet thuis.

Ik pakte mijn hoody van de kapstok, bedankte Gentry voor zijn oplettendheid en liep naar de pick-up. Vanaf de veranda riep hij me nog iets na, maar ik liep gewoon door.

Het was laat en koud en ik was doodmoe. Ik werkte bij Pickering's Meubelen, en ik had die avond twee tafeltjes en een ladekast afgekrabd en geschuurd. Ik had de loods pas na achten afgesloten, maar wat had ik dan moeten doen? Languit op de bank gaan liggen, alsof er niks aan de hand was?

Nee, ik startte de pick-up, zette de verwarming aan en keek naar de vallende sneeuw. Er was een koude noordenwind op komst maar zelfs de apocalyps zou mama nog niet tegenhouden als ze eenmaal los was – dus ik gaf een dot gas en reed door Clark Street, als een domme dwaas op weg naar de noordheuvels.

Ons deel van de straat bestond uit vervallen huurhuizen en vernielde hekken, maar het werd nog een grotere gribus bij Detroit Street, waar de Mexicanen woonden. Carletta noemde het de *barrio* en klakte altijd met haar tong wanneer we langs die krotwoningen reden. Dan zei ze dat ze niet begreep hoe mensen daar konden wonen.

Ik zei maar nooit dat wij een paar straten verderop woonden, in een éénkamerwoning, en dat ik niet wist of ik nu in de woonkamer of in de keuken sliep, want formeel stond de bank in beide ruimtes. Aan mama was die ironie niet besteed; zij had het altijd over onze 'open plattegrond' – alsof we in zo'n huis uit een tijdschrift woonden waar alles mooi ingericht was en alle stoffen pasten bij de sierkussens. Alsof we schalen met mooi fruit neerzetten, gewoon voor de sier.

Niet dat ik het erg vond om op die bank te slapen. Ik sliep als een roos. Carletta had de gewoonte om een deel van de

werkelijkheid te negeren zodat het leven meer leek dan het was, een soort overlevingsmechanisme, maar vooral toch een vorm van liegen.

Maar ik miste haar ook. Ik miste haar en ik was het zat om een leven te leiden van afwachten en me voortdurend doodongerust voelen. Ik was het zat om me af te vragen waar ze was, en steeds die angst te voelen die als een wurgplant mijn borst omklemde.

Dus ik nam Detroit Street naar Grove, die naar de stad leidde, waar iedereen duidelijk een betere woning en een beter leven had. Daar woonden de plaatselijke welgestelden in hun grote stenen huizen, met daarachter de kustlijn waar het echte geld zat. Het geld van het zuiden van onze staat en Chicago vestigde zich op het zand – hun zomerhuisjes lagen allemaal prachtig aan het water voor een maximaal uitzicht, en nu was er geen kip te bekennen die ervan kon genieten want het was er niet gezellig in dit jaargetijde.

Ik kon het ze niet kwalijk nemen. Het was half januari in Cutler County, Michigan. We zitten in de noordwestelijke punt van het onderste schiereiland, in het topje van de linker ringvinger als je de rug van je hand als landkaart neemt. Dus als je niet de Jack Londonachtige, totale verlatenheid zoekt, waarom zou je dan niet ergens anders heen vliegen als je kon kiezen? Het was pas negen uur 's avonds en in het centrum van de stad waren van drie huizenblokken de ramen achter hoge sneeuwbanken al helemaal donker en verder was er geen enkele auto op straat.

Ik reed door rood en ging 31 North op, nam daarna de verkeersweg langs de oude cementfabriek en trailerpark Shoreline Estates. Vanuit de baai waaide het hard en in de verte kon ik vaag de noordheuvels onderscheiden – een gekartelde, roetkleurige streep door de sneeuw.

Het liefst was ik bij Portis Dale langsgegaan. Portis kwam

voor mij nog het dichtst bij een vaderfiguur en hij had een hut op nog geen kilometer van Sheltons huis. Het liefst was ik samen met hem naar de boerderij gegaan en ik had hem zelfs willen smeken om dat te doen als ik had gedacht dat er ook maar enige kans was dat hij dat zou doen.

Het probleem was dat Portis jaren geleden opgehouden was Carletta achterna te zitten en hij was ertoe in staat om me een winter lang op een stoel vast te binden als ik ook maar met Shelton Potter fluisterde. Ik wist precies wat hij zou zeggen: ‘Die boerderij is geen plek voor een vrouw. Geen plek voor jou.’

Misschien zou Portis gelijk hebben, maar ik reed door. Ik reed door ondanks de gebroken beloften, het verdriet en al het gelieg, het stelen en al die niets betekenende ‘o, wat heb ik een spijt’-betuigingen. Ik negeerde mijn gezonde verstand en de naderende sneeuwstorm, sloeg Grain Road in en reed langs de rivier de Three Fingers.

De weg en de rivier deelden de heuvels met een kronkelijn in tweeën. Aan de oostkant lagen alleen een diep bos en wat visvijvers, terwijl aan de westkant her en der hutten en trailers stonden, onderling verbonden door paden en sporen van sneeuwscooters.

Vanuit de stad was het maar vijf minuten rijden naar de noordheuvels, maar vanaf die grote huizen langs de baai had het net zo goed honderdvijftig kilometer kunnen zijn. Zodra je de heuvels in reed was het net alsof iemand een knop omdraaide. De hoge bomen slokten de sterren en de lichten van de stad op en soms had je het gevoel dat je omviel. Er waren plekken in de heuvels waar je verder weg kon kijken, open plekken waar wat licht in viel, maar de rit omhoog leek op een tuimeling door een mijnschacht.

Ik nam de haarspeldbochten en tot mijn verbazing had de radio hier nog steeds ontvangst – Kid Rock zong maar door

over het vissen op snoekbaars terwijl ik naar buiten tuurde om te kijken wanneer er weer een bocht kwam.

Onder de sneeuw was Grain Road geplaveid maar ik moest van de weg af om bij het huis van Shelton te komen. Dat baarde me wel zorgen, maar de boerderij stond niet al te ver van de rivier en ik moest de wirwar aan paden die naar het westen liepen zien te mijden.

Mijn grote licht kon weinig uitrichten tegen de duisternis, maar toch zag ik de bocht waar de rivier met zijn ijsschotsen en gutsende witte water op de grote stenen botste. De toegangsweg tot de boerderij van Shelton was bij de volgende onderbreking in de rij pijnbomen, en half slippend met de oude Nissan nam ik de zijweg.

De weg was smal, maar na vijfhonderd meter kwam er een open stuk en werd de boerderij aan de oever van Jackson Lake zichtbaar. Bij helder weer kon je vanaf die hoogte de kleur van de voordeur onderscheiden, maar in het donker zag ik onder me alleen maar een grote zwarte kom.

Ik ging naar beneden en de weg werd smaller naarmate die verder het bos in kwam. Ik reed door tot aan de rand van Sheltons terrein waar talloze paaltjes met een vlaggetje stonden en bordjes met **VERBODEN TOEGANG** op bomen waren gespijkerd. Die eigendomsrechten van Shelton lapte ik aan mijn laars, maar ik wilde niet verder rijden en dan vast komen zitten in de sneeuw. Ik voelde dat mijn banden al begonnen te slippen, dus ik stopte en bleef zitten om te bedenken hoe ik te voet het beste verder kon gaan.

Over land was het ongeveer anderhalve kilometer lopen, schatte ik. De snelste route zou zijn over het meer, maar ik vind het doodeng om in het donker over bevroren water te lopen. Ik vermoedde dat het ijs het waarschijnlijk wel zou houden, maar stel dat het nu eens niet zo was? Eén misstap en het zou heel snel fout gaan – het ijs kraakte, de scheuren

schoten als penwortels alle kanten op en uiteindelijk brak het ijs open.

Ik kon het beste door het bos lopen en daarna een stuk open terrein oversteken om bij de boerderij te komen. Het zou koud zijn, donker en heel ellendig, maar ik zou doorlopen tot ik er was, een andere keuze had ik niet. Carletta moest gevonden worden.

Ik schoof dichter naar de warmeluchtroosters toe en sloeg mijn armen stijf om me heen om de warmte bij me te houden. Mama had de nacht dat ze verdween kans gezien om mijn winterjas en handschoenen te pikken, wat betekende dat ik de tocht moest maken in mijn hoody en mijn spijkerbroek. Over zo'n vergrijp zou ik boos zijn geworden als ik wist dat het iets zou oplossen.

Sneeuw hoopte zich op de motorkap van de pick-up al op. Het radioprogramma werd onderbroken voor een weeralarm en na de sirene kwam de stem van Lester Hoffstead, de betrouwbaarste weerman van Noord-Michigan. Hij was helemaal over zijn toeren door de ijzingwekkende voorspellingen van zijn Doppler-radar en met een klap zette ik de radio uit. Niet dat ik iets tegen Lester had, maar ik begreep dat er een heftige sneeuwstorm op komst was.

Ik duwde het portier open en de kou golfde over me heen. Ik trok de koordjes van mijn capuchon strak en zocht rennend beschutting onder de bomen.

Zonder veel moeite liep ik tussen de bomen aan de rand van zijn terrein, maar toen het bos ophield en ik op het open veld aankwam, werd de sneeuw echt diep. Ik had harde wind tegen en moest er met gebogen hoofd tegen optornen. Met gebalde vuisten liep ik door.

Het was schrijnend koud. Een blaar op mijn lip was gesprongen en toen ik mijn tong erlangs haalde, proefde ik het

opwellende zoutige bloed. Mijn tenen begonnen al te kloppen en te tintelen en de lucht schroeide mijn longen bij het inademen. Toen ik even later achteromkeek, kon ik de bomen niet meer zien en kon ik niet zien of op het open veld de sneeuw nu viel of opwoei.

Shelton woonde in de boerderij, maar zijn oom Rick was de eigenaar van de noordheuvels. Rick bezat bijna alles ten westen van de rivier, waar hij stukjes grond verhuurde aan gabbers van hem en boven op de heuvel voor zichzelf een huis had gebouwd dat uitkeek op de ondergaande zon. Zelfs Portis woonde op Ricks grond, wat dateerde uit de tijd dat hij nog met die idioten optrok.

Rick was opgegroeid in de heuvels en verdiende de kost met cocaïne en marihuana, nog enigszins aanvaardbare handel in vergelijking met Sheltons voorliefde voor zelfgeproduceerde methamfetamine. Rick had van oudsher een deal met de politie van Cutler en was bovendien op de middelbare school een footballheld geweest. Hij kreeg nog steeds borrels van mensen vanwege een of ander schimmig record dat hij tegen Cheboygan had gevestigd, en elk jaar stond hij met Kerstmis verkleed als kerstman in Mitchell Street kastanjes te poffen voor de Kiwanis Club.

Rick Potter was een steunpilaar van de gemeenschap, terwijl Shelton in de gevangenis van Ionia gezeten had en zijn eigen spul rookte – een bron van aardig wat spanning tussen die twee. Volgens iedereen was Shelton de slechterik, maar uit principe mocht ik ze geen van twee. De verschillen tussen de manieren waarop ze hun criminele leven leidden, lieten mij koud, maar voor Shelton was ik bang toen ik daar in het donker liep.

Dichter bij het huis werden de sneeuwhopen lager en kon ik lopen in de bandensporen en op de opeengepakte sneeuw. Nu zag ik door mijn tranen heen de boerderij, een blauwwach-

tige vlek, en ook Carletta's Bonneville die achter het huis geparkeerd stond, bedekt met een dertig centimeter dikke sneeuwlaag.

Ik ging niet naar de voordeur, maar liep naar de zijkant van het huis waar ik over de reling van de veranda klom. Daar zat een breed, dubbel raam. Ik bukte ernaast, en veegde met mijn mouw de sneeuw weg.

De huiskamer was zwak verlicht, maar door het raam zag ik de rug van die stommeling van een Shelton. Met ontbloomd bovenlijf lag hij met alleen een blauwe spijkerbroek aan languit op de bank. Op zijn rug was WHITEBOY getatoeëerd – voor het geval iemand hem voor een zwarte albino zou houden – er stond een tatoeage in Oudengelse letters over het knokige uitsteeksel van zijn schouder. Hij lag te slapen met zijn gezicht naar het midden van de kamer en ik zag de acne op zijn rug.

De salontafel was bezaaid met aluminiumfolie, pijpjes en as, en ernaast stond een geweer tegen de muur. Op de grond lag een vrouw in een blauwe spijkerbroek en een zwarte trui. Haar blonde haar was naar achteren gekamd en ik zag haar harde kaaklijn en twee broodmagere armen uitgestrekt boven haar hoofd, alsof ze iets had willen pakken. Ze kwam me ergens bekend voor, maar waarschijnlijk leek ze alleen op Carletta wanneer die out ging, dacht ik. Ze lag er met haar gezicht naar de vloer verkrampd en verformfaaid bij, als een op het strand aangespoeld lijk.

Snel liep ik naar de achterkant van het huis, naar de achterdeur. De wind werd tegengehouden door de houten schuur achter me en binnen hoorde ik luid de stereo-installatie. Boven de gitaren uit klonk een dreunende bas en een mannenstem. De achterdeur gaf toegang tot de keuken en met mijn hand op de ijskoude deurknop stond ik daar te bibberen.

Ik aarzelde even. Ergens wilde ik het liefst deze onderneming staken en teruglopen naar de pick-up. Ik wist dat het stom was om door die achterdeur naar binnen te gaan, maar mama moest gevonden worden. Het stond niet vast dat ze de sneeuwstorm zou overleven, aangenomen dat ze niet ergens opgerold in een hoekje van de boerderij lag en al was overleden.

Ik draaide de knop om, stapte naar binnen en deinsde terug vanwege de stank. Ik weet niet waarom ik verrast was dat het daar zo afschuwelijk stonk, maar ik moest even blijven staan, met ingehouden adem.

De vloer lag bezaaid met rotzooi en uitwerpselen van dieren en de muziek liet de lege flessen op het aanrecht rinkelen. Er lag een Maine Coon-kat boven op Gentry's vaatje en mijn adem stakte in mijn keel toen ik dat beest zag – een monster van oranje-wit harig bont, lui likkend aan zijn poten. Ik knikte naar hem en de kat volgde me met zijn gelige ogen.

De man uit de stereo zong iets over een pyjama van bont. Ik haalde diep adem en liep naar de andere kant van het vertrek. Ik had een klein zaklampje aan mijn sleutelbos en ik volgde het iele straaltje naar een trap tussen de keuken en de woonkamer. Ik was blij met de muziek, want anders zou Shelton Potter vast mijn hart hebben horen bonken.

Check out Mr. Businessman, zei de zanger.

Op de eerste verdieping werd de stank erger en terwijl ik de binnenkant van mijn elleboog tegen mijn neus hield, fluisterde ik Carletta's naam. Met behulp van mijn zaklampje speurde ik de vloer af.

De gang was smal en onverlicht. Het gescheurde behang had een patroon met hanen, hing in brede stroken naar beneden en onder dat behang zag ik de lambrisering en voelde ik de kou erdoorheen blazen.

Aan elke kant van de gang zat een deur en toen ik de eerste opende, stuitte ik op een muur van stank. Ik vermande me, rechte mijn schoulers, maar stond toch te kokhalzen in de deuropening. Het was de smerigste lucht die ik ooit had geroken en ik wist meteen dat het de dood was. Ik kokhalsde nog eens en knipte toen mijn zaklampje aan.

Op het kleed midden in de kamer lag het verstijfde lijk van een hond en ik slaakte een gil toen ik de starre, glazige ogen zag. Het vel van de snuit was teruggetrokken en ik zag de weggeklapte kaak, en de vacht slobberde vanwege de slap geworden spieren. Ik liep achteruit de kamer uit en moest me inhouden om niet kwaad de deur dicht te smijten.

Als je je eigen hersenen wil verruïneren met ontstop-pingsmiddel, prima, maar een hulpeloos dier opgesloten laten creperen? Ik trilde van woede en was het liefst naar beneden gegaan om die slapende schoft van een Shelton een kussen op zijn gezicht te drukken. Of hem dood te schieten met dat geweer als het geladen was.

Dat was het soort gedachte waarvan je weet dat je er niets mee doet, maar waar je toch van opknapt omdat je even denkt van wel. Ik ben geen moordenaar en zelfs als ik dat wel was, wie zou dan voor Carletta moeten zorgen als ik wegrotte in het gevang omdat ik de wereld een plezier had gedaan door Shelton Potter om zeep te helpen?

Ik ging weer verder zoeken en fluisterde 'mama'. Ik vroeg of ze er was. Uit de gang kwam geen antwoord en terwijl ik heel zachtjes de andere deur opende, deed ik een wanhopig schietgebedje over wat ik daar zou aantreffen.

De kamer werd verlicht door een enkel kaal peertje dat vanaf het plafond flikkerend een stoffig schijnsel naar beneden wierp. Door een open zijraam golfde kou naar binnen en op de vensterbank en het kleed hoopte zich sneeuw op. Een matras lag dwars over de vloer en tussen de matras en de

radiator stond een wiegmand. En in die wiegmand lag een baby.

De man uit de stereo was weer terug bij dat stuk over die bontpyjama's. Ik wist niet of het nummer op *repeat* stond, of dat de zanger de behoefte voelde om dat specifieke detail nog eens aan te stippen.

Things fall apart, ging hij verder. *It's scientific*.

Ik zag dat de baby krijsde, maar haar kreten gingen verloren in de wind. De sneeuw werd van opzij naar binnen geblazen, woei over de vloer en stoof op de wangetjes van de baby. De ogen van de baby schoten in paniek heen en weer terwijl het kind zijn trillende handjes uitstak alsof het iets wilde grijpen.

Ik holde erheen.

Een crisis ligt altijd op de loer als je een dochter bent van Carletta James, en daardoor raakte ik ook niet echt in paniek toen ik in de boerderij een alleen gelaten baby ontdekte. Dat wil niet zeggen dat ik niet verrast was door de ontdekking van de wiegmand, of de aanblik van een tegen de wind jammerend kind. Natuurlijk verraste me dat allemaal en vervulde me dat even met afschuw, maar na twee keer slikken moest dat maar voorbij zijn. Hoewel de details van een ramp niet te voorspellen zijn, en ik nooit had kunnen verwachten een baby in de slaapkamer aan te treffen, was chaos op zich wel de bevestiging van de vrees die ik altijd in het diepst van mijn ziel met me meedroeg.

Op de zijkant van de wieg stond met viltstift BABY JENNA geschreven omringd door bloemetjes die zorgvuldig tussen de letters waren gefrummeld.

‘Ssst,’ fluisterde ik en ik tilde haar uit de wieg.

Haar pyjama was koud, en plakkerig en nat van achteren. Ze rook naar poep en de scherpe zure geur van kots en ik voelde haar borstje op en neer gaan bij het huilen. Haar wangen voelden ijskoud aan en terwijl ik haar in mijn armen wiegde, veegde ik de sneeuw eraf. Haar kinnetje zakte weg bij iedere snik en haar ogen schoten van mij naar de kamer en weer terug. Met haar gekromde vingertjes leek ze te

gelijk naar mij te reiken en mij af te weren. Ik bleef sussende woordjes zeggen. Ik wist niet wat ik anders moest doen.

Haar ogen waren groengrijs, de kleur van de lucht aan de horizon vlak voor een sneeuwstorm, en haar zwarte haar piekte alle kanten op en krulde over haar oortjes. Ik stond met haar in de deuropening, en hield de gang en de trap in de gaten, en toen pakte ze mijn vinger en kneep erin.

Je ziet zo vaak foto's van babyhandjes, meestal naast een veel grotere hand van een volwassene. Die foto's worden nog wel eens gebruikt door de anti-abortusbeweging of op Facebook gepost door zelfingenomen rijke meiden met een moraliserend praatje erbij – maar neem van mij aan dat er in zo'n handje heel wat kracht schuilt. Neem van mij aan dat mijn hart oversloeg toen ik haar voelde knijpen. Ik keek naar haar en wist dat ik haar niet in dat huis kon achterlaten. Fluisterend bleef ik haar wiegen tot ze ophield met huilen en haar longetjes tot rust kwamen.

Naast de wiegmand stond een rugzak op de grond en met één hand hield ik haar vast en met de andere hand woelde ik door de tas. Daarin zaten schone kleertjes, luiers, een fles, een blik met babymelkpoeder en een rammelaar.

Jenna werd onrustig en ik ritste mijn hoody open en stopte haar onder mijn sweater. Ze moest nodig worden verschoond, maar dat kwam nu niet uit. Ik stopte haar goed weg maar liet wel haar mondje vrij, hing de rugzak over mijn schouder en sloop terug naar de gang.

Toen we langs de hond kwamen, hield ik mijn adem in en lette goed op terwijl Jenna volkomen stil onder mijn hoody zat. Haar ogen waren wijd open en ze keek me kalm en vol vertrouwen aan. Het nummer dat uit de stereo kwam stond op repeat, dat wist ik nu zeker.

Speak up, zong de man. *I can't hear you.*

Er zaten natte plekken op de trap van de sneeuw die ik

had achtergelaten, en bij ieder trede keek ik goed waar ik mijn voet neerzette. Ik zag de versleten plekken in het hout en voelde het oude huis zich voegen naar de wind en hoopte dat de krakende vloerdelen ons niet zouden verraden.

Ik kon het beste via de achterdeur het huis uit gaan en dan meteen naar Portis' huis lopen. Mijn pick-up stond net zo ver van de boerderij als de hut, en allebei de heuvel op. Mocht Shelton of die vrouw ontdekken dat de baby weg was, zouden ze de sneeuwscooters en de pick-up starten en meteen naar de weg gaan waarlangs ik was gekomen. Nee, ik kon het beste naar Portis lopen en hem ons in zijn Ranger naar het ziekenhuis laten rijden.

Potter en de vrouw hadden nauwelijks bewogen. Ze lagen er nog precies zo bij als ik ze had gevonden. Haastig liep ik via de keuken en de achterdeur de wind en het donker met de sneeuwvlagen tegemoet.

Toen ik voorbij de bandensporen bij de boerderij was en het donker zich voor me uitstreckte en steeds dieper werd, had ik aan mijn zaklantaarn niet zoveel. Ik liep een tijd door, ongerust als Jenna hilde en nog meer als ze niet hilde. Mijn stap werd steeds onvaster en het zweet stond op mijn onderrug. Ik hield Jenna in mijn armen en ondersteunde zorgvuldig haar hoofdje.

Ik had mijn *combat boots* aan, die ik voordelig op de kop had getikt in een legerdumpzaak. Ze waren gemaakt in Bangladesh en waren meer bedoeld voor jongens op een militaire academie, dan echt voor het Amerikaanse leger, zoals de krankzinnige burgersoldaat me uitlegde toen hij ze me over de toonbank overhandigde alsof het een afvalzak met rot-tend fruit was. Ik dacht dat hij me zo probeerde duurder spul aan te smeren, maar hij had gelijk om mijn sneue boots af te zeiken. Mijn sportsokken had ik tot over mijn kuiten

opgetrokken, maar ik voelde nog steeds de kou door de ve-
tergaatjes en langs de tong binnen sijpelen.

Ik zwoegde door de sneeuwhopen, maar natuurlijk vond
de sneeuw een smal huidplooi-tje onder de voering van de
schoen en besloot zich daar op te hopen en lekker te gaan
schuren. Dat is ook het probleem met de winter in Cutler
County: het is niet zozeer de kou, als wel het feit dat alle el-
lende op een gegeven moment persoonlijk bedoeld lijkt.

Bovendien begon ik me af te vragen of ik niet alleen maar
rondjes liep door het open veld. De boerderij lag nog geen
kilometer van Portis' hut en naar mijn gevoel was er al te veel
tijd verstreken sinds mijn vertrek bij de boerderij. Ik kon de
hut niet vinden en ik kon de ene pikzwarte sneeuwhoop niet
van de andere onderscheiden.

Als Carletta Sprint gewoon was blijven betalen, had ik nu
mijn telefoon bij me gehad en had ik om hulp kunnen bel-
len en meteen kunnen kijken hoe laat het was. Ik had 911
kunnen bellen zodra ik Jenna vond, maar twee weken voor-
dat ze verdween, had Carletta de rekening onbetaald weg-
gelegd en lag mijn telefoon thuis in een la, naast mijn pre-
paid die geen tegoed meer had.

Ik hurkte diep om even uit te rusten en keek naar de wolk-
jes van mijn adem. De kou was in mijn botten gekropen,
deed mijn bloed trager stromen, en ik vroeg me ongerust af
of ik die kou doorgaf aan Jenna, net zoals een lichaam warm-
te kan doorgeven aan een ander lichaam. Ik had ooit eens een
werkstuk geschreven over onderkoeling en wist dat kou on-
voorspelbaar was. In IJsland had een klein meisje een nacht
in de wildernis overleefd bij 35 graden onder nul, terwijl een
man al na een paar uur was overleden bij een temperatuur
van vlak boven het vriespunt. Ik wist niet meer wat de con-
clusie van mijn werkstuk was, of dat het meisje iets had ge-
daan om zich te beschermen wat de man niet had gedaan.

Als ik op de padvinderij had gezeten, had ik waarschijnlijk beter geweten wat ik nu moest doen. Ik was altijd jaloers geweest op die verwaande nesten op de basisschool, met hun mooie uniformen en onderscheidingen en altruïstische geldinzamelingsacties voor hongerige baby's in Afrika. Ook was ik jaloers op hun moeders, die allemaal op Sandra Bullock leken en Pleiades-broeken droegen als ze de klas binnenkwamen om nieuwe leden te werven. Ik had me heel graag aangemeld, maar ik wist dat ze niet mij op het oog hadden toen ze vroegen of er iemand was die scout wilde worden.

Er was een wereld aan informatie voor mij gesloten gebleven. Ik had mijn hele jeugd voor Carletta gezorgd en was bang geweest voor de kinderbescherming van Cutler, omdat ik me voortdurend afvroeg wanneer ze eindelijk mijn zusje Starr en mij voorgoed bij haar weg kwamen halen.

Padvindsters zouden vast wel hebben geweten wat ze in mijn situatie moesten doen, hoewel geen van hen ooit de kans zou lopen daarin terecht te komen – Sandra Bullock-moeders zijn nu eenmaal niet het type dat verdwijnt nadat ze het telefoonabonnement van hun dochter hebben verkwanseld voor een paar brokjes methamfetamine. Cynisme te over daarbuiten in het open veld, maar ik weerstond de aandrang om te zwelgen in verbittering en ik kwam weer overeind en zette mijn voettocht voort.

Ik had beter rechtstreeks naar de rivier kunnen lopen, en dan stroomafwaarts verder. Dat zouden de Girl Scouts me hebben geleerd. Ga naar de rivier, dan verdwaal je niet. Zo'n knoert van een rivier valt niet te missen. Maar nee, ik liep gewoon als een dwaas het donker in en hoopte dat ik wist waar ik heen ging. Ik was gewoon mijn neus achterna gegaan met het vage gevoel dat ik de goede kant op ging. Ik moet in paniek zijn geweest.

Toen ik in de verte een lichtje zag branden, was ik even